

Barbara Wiącek

Sychowo, pow. Wejherowo. Stanowisko 2 i 3

Informator Archeologiczny : badania 7, 105-106

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Cmentarzysko kultury łużyckiej w Starej Górze zalicza się do grupy środkowośląskiej wczesnej epoki żelaza okresu Hallstatt C.

Stanowisko jest mocno zniszczone nawarstwioną na nie osadą wczesnośredniowieczną. Odkryto duże palenisko z wczesnego średniowiecza wkopane w grób oraz zniszczone dy-marki hutnicze.

STARY ZAMEK, pow. Wrocław
Stanowisko 2

patrz
neolit

STARY ZAMEK, pow. Wrocław
Stanowisko 2 a

patrz
neolit

STRACHÓW, pow. Wrocław

patrz
neolit

STRÓŻA, pow. Pajęczno

patrz
epoka brązu

STRZYŻEW, pow. Sochaczew

patrz
okres wpływów rzymskich.

SYCHOWO, pow. Wejherowo
Stanowisko 2 i 3

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadziła mgr Barbara Wiąsek.
Finansował WKZ w Gdańsku. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kultury łużyckiej i cmentarzysko kultury wschodniopomorskiej.

Obydwa stanowiska zostały odkryte w czasie orki przez gospodarza Zenona Kierznikiewicza.

Stanowisko nr 2 położone jest na wschodnim stoku wzniesienia około 100 m na zachód od gospodarstwa. Z. Kierznikiewicza, po prawej stronie drogi Wejherowo-Sychowo. Na wzgórzu odkryto 2 groby: grób nr 1 - skrzynowy nakryty potężnym głazem i kopczykiem kamieni zawierał popielnicę domkową, zniszczone naczynie nakryte płaską wpuszczaną pokrywą pełniącą funkcję popielnicy oraz czerpak-przystawkę.

Grób nr 2 - w postaci kamiennego bruku zawierał ułamki kilku grubościennych, silnie schropwanych naczyń, fragmenty płaskiej pokrywy wpuszczanej i kawałki przepalanej ozdoby z brązu. Przepalone kości ludzkie zalegały między kamieniami i pod brukiem w czystym piasku.

Unikatowa popielnica domkowa stojąca na 4 nóżkach ma kształt owalnego domku nakrytego asymetrycznym dachem czapkowatym o kolistym zarysie. Narożniki imitujące łątki wykonane zostały z nalepianych plastycznych listew. W licowej ścianie znajduje się prostokątny otwór wejściowy obrzeżony listwą służącą do przytrzymywania drzwi w formie nieregularnego prostokąta, które zostały zrekonstruowane z ułamków. Drzwiczki pierwotnie były zaryglowane poprzeczką pionowo przechodzącą przez otwórki wywiercone w obramowaniu otworu wejściowego. Odkryta popielnica jest 14 tego typu egzemplarzem znanym z terenu Pomorza.

Znaleziska pochodzą z okresu halszackiego C i należą do kultury łużyckiej.

Stanowisko 3 położone jest na północnej stronie nieznacznego wzniesienia położonego około 300 m na północ od gospodarstwa Z. Kierznikiewicza, po prawej stronie drogi Wejherowo-Sychowo. Na polu natrafiono na grób skrzynkowy z 3 popielnicami. Popielnicę nr 1 stanowi niezdobione naczynie o gruszkowatym kształcie; popielnica nr 2 - twarżowa z kolczykami brązowymi, na które nanizane są paciorki z bursztynu i trójkątne blaszki. Poniżej szyjki znajduje się wyobrażenie ludzkich dłoń. Popielnica nr 3 zawierająca przepalone kości dziecka zdobiona jest na brzuścu inkrustowanym ornamentem jodełkowym. Znaleźisko pochodzi z okresu halszackiego D.

SZARLEJ, pow. Inowrocław
Stanowisko 6 a

patrz
neolit

SZARLEJ, pow. Inowrocław
Stanowisko 7

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Bydgoszczy

Badania prowadziła mgr Barbara Maciukiewicz-Czarnecka przy współudziale mgr Czesława Sikorskiego / autor sprawozdania/. Finansował Kombinat Gospodarstw Rolnych Kobylniki. Osadnictwo neolityczne, cmentarzysko halszackie. Pierwszy sezon badań.

Stanowisko położone jest na piaszczystym garbie ciągnącym się wzdłuż brzegu jeziora szarlejskiego, około 150 m w kierunku zachodnim od ostatnich zabudowań wsi Łojewo. Znaczna część stanowiska jest zniszczona wybieraniem piasku.

Prace wykopaliskowe prowadzono w wykopach o powierzchni 2,5 ara, założonych w najbardziej zagrożonej części stanowiska. W górnych, przemieszanych warstwach wykopu występowały fragmenty ceramiki kultury pucharów lejkowatych oraz kultury łużyckiej, mniej licznie reprezentowane były ułamki naczyń kultury iwieńskiej i kultury ceramiki wstęgowej rytej. Znalaziono również drobne wióry krzemienne, odłupki, fragmenty rdzeni wiórowych oraz obuch kamiennego toporka.

Na głębokości średnio 150 cm od poziomu 0,00 odkryto 10 grobów ciała palnych kultury łużyckiej, z których część wkopana była w warstwę próchnicy zawierającej fragmenty ceramiki kultury pucharów lejkowatych, wióry krzemienne i grudki polepy. Z warstwą tą łączyły się dwie jamy, częściowo zniszczone, będące śladami obiektów mieszkalnych. Do najciekawszych zabytków wydobytych z jam należą krzemieniany grociek sercowaty, przęślik gliniany, fragmenty ciężarka tkackiego i ułamek fiaszki z kryzą. Na podstawie materiału zabytkowego jamy zakwalifikowano do kultury pucharów lejkowatych, z przełomu neolitu i epoki brązu.

Badania będą kontynuowane.